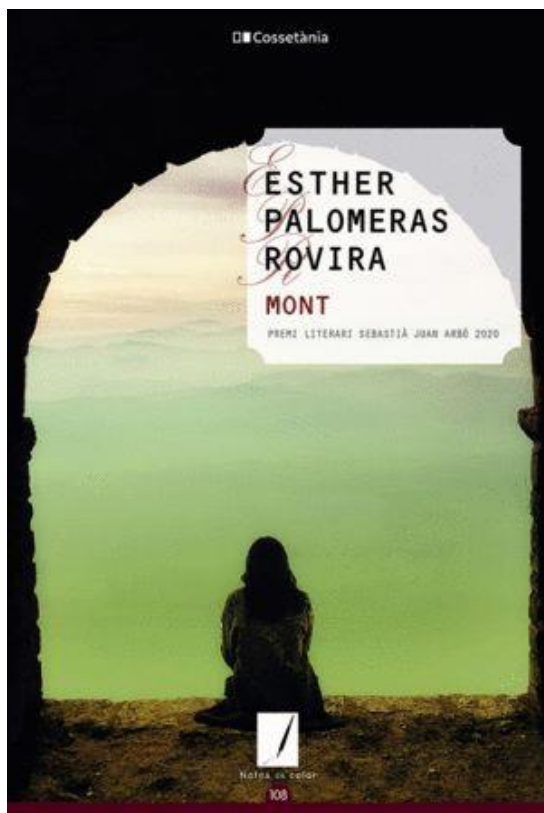

CLUB DE LECTURA

Curs 2025-2026

Esther Palomeras Rovira

Mont

Tertúlia: dilluns, 11 de maig a les 19:30h

L'AUTOR:

Esther Palomeras Rovira va néixer a Vilafant el 1976.

És biòloga i professora de Formació professional en l'àmbit sanitari. Viu en parella i és mare de dos bessons.

L'any 2004 va cursar un taller d'escriptura amb Vicenç Pagès, a Girona, on va entendre que, per a ella, escriure era un plaer i una necessitat. A finals del 2005 va patir un ictus que la va deixar sense parla. Després d'uns quants anys de recuperació, i com a repte personal, va començar un conte que va esdevenir la seva primera novel·la. Actualment, segueix els cursos de l'Aula d'Espectura del Centre Cultural la Mercè.

Té publicats alguns contes: *Cadena de secrets (Narracions de dones, 2004, Ajuntament de Terrassa)*, *La nit de les papallones blanques (XVII Concurs Literari Premi Sara Llorens, 2005, Pineda de Mar)*, *L'arqueòleg de paraules (Llegir el passat per escriure el futur, 2024, BonPla edicions, Barcelona)* i *La sardana dels rajolers (Pep Ventura, 150 anys, Homenatge artístic, literari i musical a Pep Ventura, 2025, La Cate, Figueres)*.

També és coautora de la guia de patrimoni local: *La confluència del Manol i la Riera d'Àguema* (2025, Diputació de Girona).

L'OBRA:

Mont és la novel·la guanyadora del Premi Literari Sebastià Juan Arbó 2020.

Des d'una nit plujosa de 1940 fins a l'1 d'octubre de 2017, *Mont* és una història coral forjada per les vivències de quatre generacions d'una mateixa família. Ambientada entre Bonal (Beuda) -un poble situat al vessant meridional del massís del Mont i la capital de l'Alt Empordà, passat i present s'enllacen. Subtilment, poden de manifest que les

passions humanes (por, desig, indignació, gelosia, compassió, nostàlgia, amor...) continuen immutables i són el motor per tancar o per obrir nous camins cap a la llibertat.

Història veraç i delicada que emmarca quatre generacions d'una mateixa família catalana.

Es tracta d'una novel·la històrica ambientada a casa nostra.

La periodista Cristina Vilà Bartis, a l'entrevista que va fer a l'autora, diu: "Palomeras se'ns revela com una veu poderosa, fresca i molt brillant" (*L'Empordà*, 16/04/2021).

A banda de les moltes qualitats que té aquesta novel·la, trobo especialment encertades les citacions que encapçalen cada capítol, no només amb el contingut amb el qual es relacionen en cada cas, sinó com a matèria de reflexió, cosa que demostra la cura amb què han estat triades.

Vegem-ne algunes mostres:

Cap. I

És admirable que l'home segueixi lluitant i creant bellesa enmig d'un món bàrbar i hostil.
(Ernesto Sábato)

Cap. II

El futur ens tortura, i el passat ens encadena. Per això se'ns escapa el present. (Gustave Flaubert)

Cap. III

L'alegria de la vida és tenir quelcom a fer, algú a qui estimar i alguna cosa a esperar.
(Thomas Chalmers)

Cap. IV

Camina a poc a poc, no tinguis pressa, que l'únic lloc on cal que arribis és a tu mateix.
(José Ortega y Gasset)

Cap. XIV

No hi ha vent favorable per al qui no sap a quin port es dirigeix. (Sèneca)

Cap. XV

No és l'espècie més forta la que sobreviu, ni la més intel·ligent, sinó la que respon millor al canvi. (Charles Darwin)

Cap. XVIII

De vegades podem passar anys sense viure en absolut i, de sobte, tota la nostra vida es concentra en un sol instant. (Oscar Wilde)

A voltes hi descobrim màximes que ens il·lustren d'una filosofia de vida, per exemple al

Cap. VIII:

La pau comença amb un somriure. No podem fer grans coses, però sí coses petites amb un gran amor. (Mare Teresa de Calcuta)

Cap. X

No miris, amor, les meves ales, ni la meva balsàmica pell, mira entre les meves cicatrius, perquè allà vaig començar el vol que ara t'enlluerna. (Ouka Leele)

Cap. XI

Jo no parlo de venjances, ni de perdons, l'oblit és l'única venjança i l'únic perdó. (Jorge Luis Borges)

Cap. XII

No és la carn ni la sang, sinó el cor, el que ens fa pares i fills. (Friedrich Schiller)

En altres casos l'encert de la tria rau en la simbiosi amb el que relata aquell capítol, per exemple el VII:

Encara sentí caure-li al damunt i enfonsar-se en ses carns la grapa peluda i l'alenada roent de la fera. (Víctor Català, Solitud)

A l'Epíleg, hi trobem un magnífic poema de Miquel Martí i Pol que és tota una declaració de principis:

Aquesta remor que se sent no és de paraules.

Han prohibit les paraules perquè

no posin en perill

la fràgil immobilitat de l'aire.

Aquesta remor que se sent no és de pensaments.

Han estat prohibits perquè no engendrin

la necessitat de parlar

i sobrevingui, inevitable, la catàstrofe.

I, tanmateix, la remor persisteix.